

Αναφορά στην απώλεια του Καθηγητή Γιάννη Κυριοπουλο

Τζεφρευ Λεβεντ

Ομότιμος Καθηγητής Εθνικής Σχολής Δημόσιας Υγείας

International Gusi Peace Prize Laureate

Επίτιμου Προέδρου Παγκόσμιου Φιλοσοφικού Φόρουμ (ΠΦΦ)

Καθώς μνημονεύουμε σήμερα το Γιάννη Κυριόπουλο, θυμήθηκα και ένα από τα μεταφορικά σχήματα που χρησιμοποιούσα σε διαλέξεις μου στην Υγειονομική Σχολή Δημόσιας Υγείας: “δύο πόρτες έχει η ζωή...”.

Ο Γιάννης, λοιπόν, έφυγε χθες... Εύχομαι να έχει καλό ταξίδι. Καλό ταξίδι Γιάννη. Θερμά συλλυπητήρια στην οικογένεια του και εκ μέρους της Τίνας. Μόνο λίγες εβδομάδες πριν, μιλούσαμε για τα ποιήματά του. Εύη ζωή σε σένα και τα παιδιά. Σε συνάντησα στη διάρκεια των εκπαιδευτικών μας προγραμμάτων εκτός “πεδίου”, ίσως 35 χρόνια πριν. Ήσουν νύφη.

Ο Γιάννης είχε αμεσότητα με τους σπουδαστές και μέσα στην τάξη. Έδινε μια φιλοσοφική “σπίθα” στα μαθήματα. Ο Γιάννης έφτασε στη Σχολή μερικούς μήνες μετά από μένα και πορευόμαστε μαζί για σχεδόν τρεις δεκαετίες. Θυμάμαι σειρές σεμιναρίων που δώσαμε από κοινού, σε ιατρούς αιματολόγους και πολιτικούς.

Ο Γιάννης συνέβαλε καθοριστικά στην ουσιαστική αναβάθμιση των σπουδών στη Δημόσια Υγεία και μαζί ενισχύσαμε την έννοια της διεπιστημονικότητας στην εκπαίδευση της. Βοηθήσαμε στην επανασύνδεση της Σχολής με τη διεθνή κοινότητα. Αναπτύξαμε δραστηριότητες στο πλαίσιο μιας πολιτικής δημόσιας υγείας στα Βαλκάνια. Ο Γιάννης πάντα ενίσχυε τέτοιες δραστηριότητες μέσω της Σχολής, όπως η δημιουργία Διαβαλκανικού Κέντρου Δημόσιας Υγείας, η διασύνδεση με το Πανεπιστήμιο της Ειρήνης στο Βελιγράδι και την ίδρυση Σχολής στα Σκόπια.

Εισαγάγαμε το θεσμό της αξιολόγησης της Σχολής και τα εκπαιδευτικά προγράμματα και με την υποστήριξη του Υπουργείου Υγείας, πρώτη φορά, υπό την αιγίδα του ΠΟΥ και της ASPHER, της Ένωσης Σχολών Δημόσιας Υγείας στην Ευρωπαϊκή Περιφέρεια.

Αναπτύξαμε πρωτοποριακό μεταπτυχιακό πρόγραμμα στον Τομέα της Διοίκησης Υπηρεσιών Υγείας που συνεχίζεται σήμερα στη ΠΑΔΑ. Θυμάμαι το παρατσούκλι του [Ντου Ντου Νου Ντουδες] για τους Διοικητές των Διευθυντών Νοσοκομείων. Επιπλέον, εισηγηθήκαμε την συστημική θεώρηση, ως τρόπο επιστημονικής σκέψης, και εισαγάγαμε ειδικό πρόγραμμα στη διαχείριση της βιοϊατρικής τεχνολογίας.

Η συμβολή του Γιάννη ήταν, πράγματι, καθοριστική σχετικά με το Εθνικό Σύστημα Υγείας και τις μεταρρυθμίσεις του. Η πατρίδα έχασε μια πηγή δημιουργικής δύναμης.

Οι πρώτες μέρες μας στη Σχολή είχαν τεράστιο ενδιαφέρον και για χρόνια υπήρξαν εξαιρετικές και συναρπαστικές στιγμές, για τις οποίες είμαι ευγνώμων.

Σίγουρα κράτησε ψηλά το Ιδανικό και την Ιδέα της Σχολής. Παρόλο που το “κατεστημένο” έστεκε εκεί σαν ήδη σημειωμένος τοίχος, εκείνος, σαν άλλος Δον Κιχωτης, προσπάθησε να τον σβήσει και να φέρει την αλλαγή και τη βελτίωση.

Ο Γιάννης ήταν απορροφημένος στην αρένα της Πολιτικής και της Επιστήμης της Πολιτικής για την Υγεία και δεν είχε ασχοληθεί πολύ με αυτό που ήθελε πραγματικά να πρεσβεύει, και το οποίο, πιστεύω, ήταν να είναι ένας ρομαντικός, φιλόσοφος ποιητής.